

Mielen puutarha

Veli-Matti
Mathlin

Mielen puutarha

Mielen puutarha

Veli-Matti Mathlin

© 2024 Veli-Matti Mathlin

ISBN: 978-952-80-8487-7

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki,
Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

Osa 1

Keskustelut mestarin kanssa

Ostoskeskus

Näin unta suuresta ostoskeskuksesta, josta tuntui löytyvän tuotteita ja palveluja kaikista ajateltavissa olevista aiheista. Minulla ei ollut pulaa rahasta. Saatoin nauttia tuotteita ja palveluja mielin määrin. Sain tyydytyksen mielihaluilleni, mutta pian huomasin, että nälkä kasvoi syödessäni. Vaikka uuteen suurempaan nälkäänikin löytyi vielä tyydytystä ostoskeskuksen monipuolisesta valikoimasta, minussa alkoi lisääntyä outo kiukkuisuuden tunne. Se nosti päätään varsinkin niinä hetkinä, kun olin saanut mitä halusin. Eihän tämän näin pitänyt mennä!

Päätin siirtyä kirjakauppaosastolle, josta saisin erilaista tyydytystä ja ehkä selityksen oudolle kiukkuisuudelleni. Vietinkin pitkät tovit kirjakaupassa, lukien suuret määrät eri alojen kirjallisuutta. Ajoittain sain syvempiä tyydytyksen tunteita, sellaisiakin, joita ei seurannut kiukku vaan selkeys, rauha ja ilo. Mutta jossain vaiheessa myös kirjat alkoivat

herättää minussa kiukkua, ja päätin pitää taukoa niiden ahmimisesta.

Vaeltelin päämäärättä ostoskeskuksessa ja saavuin oudon näköisen liikkeen eteen. Näyteikkunassa oli erilaisia kristalleja ja itämaisin ornameintein koristeltuja kankaita ja pieniä jumalpatsaita. Menin sisälle, olin haltioissani näkemästäni. Liike sisälsi tavarointa, jotka liittyivät eri uskontoihin ja henkisyys-teen. Tunsin löytäneeni jotain tärkeää. Vietin kaupassa pitkän ajan ja olin kohta perehtynyt kaikkeen mitä siellä oli. Mutta yllätyksekseni tunsin jälleen kerran kiukun sisälläni. Joku oli edelleenkin tyytymätön.

Marssin ulos kaupastani ja istuin ostoskeskuksen käytävän varressa olevalle penkille. Päätin katsoa kiukkuani suoraan silmiin. Oli selvitettävä mikä minua vaivasi. Istuin alas, suljin silmäni ja tunnustelin kiukkua sisälläni. Annoin sille hellittämättömän huomion – ja silloin kiukkuni hävisi. Avasin silmäni ja tuossa unessani tajusin uneksivani. Havahduin tietois- en unen tilaan. Koko ostoskeskus oli vain omaa luomustani. Silloin

tajusin, että minun tuli löytää ovi ulos. Yllätyksekseni huomasin, että niitä oli hyvin tiheässä ympäri ostoskeskusta. Valitsin yhden oven ja kävelin rauhallisesti ulos. Ja saapuessani pihamaalle muistin, millaisessa maailmassa todellisuudessa elin.

Taidot ja kyvyt

Mestari kysyi minulta:

- Jos saisit valita kyvyn tai taidon itsellesi, minkä valitsisit?

Yllätyin kysymyksestä, mutta vastasin hetken miettimisen jälkeen mestarille:

- Musikaalisuuden taidon.

Mestari hymyili lempeästi ja kysyi:

- Miksi luulet, ettei sinulla jo ole tuota taitoa?

Tyrmistyin, jopa hieman loukkaannuin tästä kysymyksestä:

- Koska en osaa soittaa tai laulaa...!

Mestarin silmissä pilkahti ja hän toisti rauhallisesti:

- Niin, mutta mistä teidät, ettei sinulla ole tätä kykyä?

Tunsin itsensä avuttomaksi.

- En ymmärrä. Sanoin.

- Eihän minulla voi olla kyseistä kykyä, kun en osaa soittaa tai laulaa yhtään mitään.

Mestari toisti kysymyksen kolmannen kerran, tällä kertaa tarkentaen.

- Mutta mistä tiedät, ettei sinussa ole tätä kykyä sisälläsi uinuvana mahdollisuutena?

Pää painuksissa vastasin hiljaa:

- En tiedäkään...

Mestari suoristautui, haroi partaansa ja sanoi:

- Tuo kyky on jo sinussa. Sinun tarvitsee vain ruveta käyttämään sitä. Unelma on kaikua siitä mikä meissä jo sisäisesti on.

Kuuntelin epäuskoisena ja kiirehdin sanomaan:

- Olisiko näin? Jos on, niin miten voisin alkaa käyttää sitä?

Mestari jatkoi:

- Sinun pitää kaivaa tuo kyky esille itsestäsi. Mitä enemmän uskot kykyysi, sitä nopeammin

sen saat esille. Jos uskot siihen täysin, kykysi on jo käytettävissäsi.

Mietin hetken ja kysyin sitten:

- Miten saisin itseni uskomaan tuohon?

Mestari hymyili ja jatkoi:

- Voit alkaa nujertamaan epäilevää mieltäsi harjoittamalla kyseistä taitoa. Mitä enemmän harjoittelet, sitä vakuuttuneempi mielesi tulee olemaan siitä, että sinulla tuo kyky jo on.

Naurahdin ja hetken aikaa luulin mestarin laskevan leikkiä.

- Eikö se tarkoita, että minä opin tuon kyvyn vasta harjoittelun myötä? Sehän ei todista mitenkään sitä, että kyky on jo minussa sisäisesti.

Mestari vastasi:

- Kumpi oli ensin, muna vai kana? Meissä jokaisessa on kaikki mahdollisuudet, kyvyt ja taidot. Meidän pitää vain raivata polku niiden luo. Juuri työ ja usko ovat keinoja, joilla tie raivataan. Kun usko loppuu, turvaudutaan

työhön, ja kun työ alkaa maistumaan puulta,
motivoimme itseämme uskolla.

Välillemme laskeutui hiljaisuus.

Suuri paasto

Olin miettinyt uskonnollisia perinteitä ja varsinkin niihin liittyviä muodollisuuksia, kuten paastoa. Halusin kuulla mestarin mielipiteen aiheesta. Olimme juuri silloin tulossa kirkosta pääsiäisjumalanpalveluksesta, johon mestari oli yllätyksekseni meidät vienyt. Kuljimme parin tunnin matkan soratietä jalkaisin ja päätin ottaa aiheen puheeksi.

- Mestari, olen miettinyt paaston merkitystä henkisenä harjoitteena ja tullut siihen tulokseen, että emme tarvitse sellaista. Mielestäni paasto ja muut uskonnolliset muodollisuudet ovat tietämätöntä kansaa varten kehiteltyjä muinaisjäännöksiä.

- Miksi paastotaan? Kysyi mestari nopeasti ja terävästi. Jouduin hämilleni ja vastasin takerrellen:

- Paaston aikana kuritamme kehoa ja mieltä kehittääksemme itsekuria.

Mestari näytti huvittuneelta ja loi minuun epäuskoisen katseen. Yritin tarkentaa vastaustani.

- Paastossa kohtaamme mielihalujamme ja heikkouksiamme.

Mestarin ilme vakavoitui hieman hänen astellessaan varmoin mutta rennoin askelin eteenpäin.

- Miksi siis luulet, ettei nykyaikana enää tarvittaisi tuollaisia harjoitteita? Onko nykyihminen paremmalla itsekurilla varustettu jo lähtökohdiltaan?

Mestari paljasti jälleen kerran heikkouden päättelyketjussani ja vastasin:

– En usko, varmaankin nykyaikana monella on heikompi itsekuri. Ainakin houkutuksia on enemmän ja virikkeitä egolle joka puolelle, mutta esimerkiksi kirkon asettamat paastoajat tuntuvat vanhanaikaisilta."

Mestarin kasvoilta näkyi hienoinen tulistuminen hänen sanoessaan painokkaasti:

– Totuus ei vanhene. Oletko tutustunut esimerkiksi ortodoksisen kirkon paastoon tarkemmin?

– En...

Syntyi hiljainen hetki. Kuljimme pitkin soratietä ja pellot jo pilkistelivät paikoin lumen alta. Mestarilla ei tuntunut olevan mitään tarvetta jatkaa keskustelua, joten se olin minä, joka palasin aiheeseen parin kilometrin jälkeen:

– En tunne kristillisen paaston syvempää merkitystä, mutta tarkoitan: eikö ihminen voisi toteuttaa jokapäiväisessä elämässä niitä oppeja, joita paastokin pitää sisällään? Tavallaanhan ihminen kamppailee terveellisen elämäntavan ja nautintoihin sortumisten välillä jatkuvasti. Voisihan hän asettaa itselleen tietyn ajankohdan, jolloin hän alkaisi elää eri tavalla. Onhan esimerkiksi tipaton tammikuu, ja toiset pitävät karkkilakkoja tai tupakkalakkoja.

Mestari vilkaisi minuun lempeän huvittuneesti ja kysyi kättään hieman heilauttaen:

” Aluksi ego oli vain pieni viaton olento, jonka tarkoitus oli auttaa minua saamaan jonkinlaista tolkkua maailmasta, johon olin joutunut. Se auttoi minua näkemään maailmassa muotoja ja erillisiä kappaleita. Se auttoi järkeäni kehittymään ja jäsentämään ajatuksiani. Ja minä palkitsin sen, hänet, jakamattomalla huomiollani. Sitten ego alkoi ahnehtia lisää, keksi keinon, jolla saisi minua lisää pauloihinsa. Hän keksi vastapalkkion, jos tekisin niin kuin hän haluaisi. Mielihalun.”

” Rikkaruoho määritellään kasviksi, joka ihmisen mielestä kasvaa väärässä paikassa. Rikkaruoho voi olla siis myös esimerkiksi peruna, jos se kasvaa porkkanapenkissä. Ajatukset ja halut eivät ole vääriä tai ei-toivottuja, ne ovat osa meitä. Olennaista on palauttaa niiden oikea paikka siten, että ne eivät hallitse meitä vaan me hallitsemme niitä. Niiden paikka on renkinä, ei isäntänä.”

MIELEN PUUTARHA on itsenäinen jatko-osa kirjailijan kulttiklassikoksi nousseeseen kirjaan **PUUTARHURI – TARINOITA HENKISESTÄ KASVUSTA** (2006). Kirjailija jatkaa uudessa kirjassaan henkistä matkaansa mestarin kanssa egon vaaniessa varjona mielen puutarhassa. Kirjan kerronta on virkistävää vaihtelua lukuisten elämäntapaoppaiden viidakossa. Lukija haastetaan arvioimaan uudelleen omaa suhdettaan mieleensä.

BoD

